Αλιεία.

Ιχθύες. Πηγαί. 16

Αθήναιος. 7. 320a δα θιν ιχθυν Σκάρον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Αρτεία

Μουζάκης. Έγχελυς Στρυμόνων.

« ἔτι δὲ καὶ αἱ Στρυμόνιαι ἐγχέλεις δι' ὀνόματος ἦσαν — Αθήναιος Ζ.

20. φησὶν ἐν Θαμύρᾳ Ἀντιφάνης (II 52 K). — 298.300.

καὶ τοῦ γ' ἐπωνύμου δὶς ἐν φήμαις βροτῶν
Θρῄκας καθαίρων ποταμὸς ὠνομασμένος
Στρυμών, μεγίστας ἐγχέλεις κεκτημένος. »

Ἠχήσεις: Στρουθῶν.

Ὅτι δὲ καὶ αἱ στρουθόνιαι ἠχήσεις δι' ὀνόματος ποιῶν, φησὶν ἐν Θαμύρᾳ Ἀντιφάνης·

Καὶ σὺ γ' ἐκτόνως δὶς ἐν ῥήμασι βοῶν
θρήνοις καθαίρειν στάλακας κουκαρμένος,
στρουθῶν, μεγίστας ἠχήσεις κεκλημένος.

Ἀθην. Δειπνοσοφισταί Βιβ. VII LVI Ση 97.

Αλιεία.

θράτται (ιχθυς) χελιδών

θράτται. Επεί δ' ενταύθα του λόγου εσμέν, προσδιαλεξόμεθά σε Αθην. Θεσμο-
θεσι θρισσων· φέρε ζητώμεν, τίνες ησαν αι παρα Αρχίπ. θράτται
του εν Ιχθύσι τω δράματι θράτται. Κατα τας συνθη- Βιβλ. VII
κας γαρ των ιχθύων η Αθηναίων ταυτα εποίησαν. CXXXVIII

Αποδουναι δ' όσα έχομεν αλλήλων. Σελ. 212
ημας μεν τας θράττας,
η αθερίνην την αυλητρίδα,
η σηπίαν την Θύρσου, η τας τριγλίας,
η Ευκλείδην τον άρξαντα,
η Αναγυρουντόθεν τας κορακίωνας,
η κωβιου του Σαλαμινίου τόκον,
η βάτραχον τον πάρεδρον τον εξ Ωρεου.

εν τούτοις αν τις ζητήσειε ποίας θράττας παρα τοις
ιχθύσιν είναι συνέβαινεν, ας αποδουναι τοις ανθρώποις
συντίθενται. Επεί γυναικία και συγγραφαί τι περι τούτου,
αυτα τα καιριώτατα νυν λέγω. Ιχθύδιον εστιν α-
ληθως η θράττα θαλάττιον, ης μνημονεύει αυτης Μνη-
σίμαχος εν Ιπποτρόφω· ποιητης δ' εστιν ούτος της μέ-
σης κωμωδίας· λέγει δ' ούτως.

Μύλλος, λεβιάς, σπάρος, αιολίας,
θράττα, χελιδών, καρίς, τευθίς.

Δωρόθεος δ' ο Ασκαλωνίτης εν τω ογδόω προς τοις

θρᾶτται

καθὼς τῆς λέξεως συναγωγῆς, θρᾶτταν γράφει· εἶδος μικροῦ ἐπὶ τὸ περιέχων τῷ δράγματι, ἢ διὰ τὸ ἀηθὲς τὸ ὀνόματος αὐτὸς διορθώσας ἐξήνεγκεν. ὅμως δ' οὐκ ἔστι τὸ τῆς θάττης ὄνομα παρ' οὐδενὶ τῶν Ἀττικῶν. οἱ δὲ θρᾶτταν ἔλεγον τὸ θαλάττιον ἰχθύδιον. ἡ Ἀναξανδρίδης παρίστησιν, ἐν Λυκούργῳ λέγων οὕτως·

Καὶ συμπαίζειν κορακινιδίοις
κυντα περκιδίοις ἢ θραττιδίοις.

Καὶ Ἀντιφάνης ἐν Τιμωνίῳ.
Α. Φήμι δ' ἁλιεὺς εἶναι. ἐν γὰρ ἥδομαι
τὸ λοιπὸν ἐπιχ, ἢ καιναῖς παύσομαι.
Β. Τί δῆτα θέλω; Α. θρᾶτταν, ἢ ψῆτταν τιν' ἢ
μύραιναν, ἢ κακόν τι καὶ ζῶος μέγα
θαλάττιον.

Λεξ. Ελ. Σακελαρίου - θρᾶττα ἡ θαλάσσιος ἰχθύς. Αριστοθ. Ι. Ζ. 5. 6.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Αλιεία εν Βυζαντίῳ

Θύννοι.

Ευθύδημος ο Αθηναίος εν τῷ περὶ Ταρίχων Ησιό-δόν φησι περὶ πάντων των ταριχευομένων τάδε εἰ-ρηκέναι. - - - - Αθηναίου Δειπνοσοφ. Βιβ. ς' § LXXXIV

θύννων δ' ὡραίων Βυζάντιον ἔπλετο μήτηρ
καὶ σκόμβρων βυθίων τε, καὶ εὐχερέος λιβαίτου.

- - - - - - - - -

Ταῦτα τὰ ἔπη ἐμοὶ μὲν δοκεῖ τινος μαγείρου εἶ-ναι μᾶλλον ἢ τοῦ μουσικωτάτου Ησιόδου. πόθεν γὰρ εἰδέναι δύναται Πάριον ἢ Βυζάντιον. - - - πολλοῖς ἔτεσιν αὐτῶν πρεσβύτερος ὤν.

- - - - -

Διοκλῆς μὲν ὁ Καρύστιος ἐν τοῖς Υγιεινοῖς επι-γραφομένοις " τῶν ταρίχων, φησι, τῶν πιοτάτων κρά-τιστα εἶναι τὰ ὡραῖα. τῶν δὲ πιόνων, τὰ θύννεια. Ικέσιος δὲ γράφει " τὰ ἤτοι εὐεκκρίτου κοιλίας, ὁτὲ σπαρίδας, ὁτὲ τὰ ὡραῖα· τὰ δὲ νεώτερα τῶν θυννίων τὴν αὐτὴν αναλογίαν ἔχειν τοῖς κυβίοις, μεγάλην δὲ εἶναι διαφορὰν πρὸς πάντα τὰ ὡραῖα λεγόμενα. εμφαίνει δὲ λέξις καὶ τῶν Βυζαντίων ὡραίων, ὡς τὰ ἀφ' ἑτέρων τόπων λαμβανόμενα· καὶ οὐ μόνον τῶν θυννίων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἁλισκομένων ἐν Βυζαντίῳ.

Ἁλιεῖαι ἐν Βυζαντίῳ

32

Θύννοι.

. . . Ἀρχέστρατος κἂν ὁ περιηγήσας τὴν οἰκουμένην τῆς γαστρὸς ἕνεκα, ἢ τῶν ὑπὸ τὴν γαστέρα, φησί . . . .

. . . .

Ἂν δ' ἀφίκῃ ἱερὸν Βυζάντιον ἐς πόλιν ἁγνήν,
ὡραίου φαγὲ καὶ τέμαχος πάλιν· ἐστὶ γὰρ ἐσθλὸν ἢ μαλακόν.

§LXXXVIII. . . . . Ἀλλὰ ὅτι καὶ Ἀντιφάνης ὁ ποιητής, ἐν Δευκαλίωνι, ταρίχων τῶνδε μέμνηται.

Τάριχος ἀνταχαῖον ὅστις βούλεται ἢ
σαπέρδην, Βυζαντίας δὲ θυννίδος
ὑπαίου χαίρει(?)

. . . .

Νικόστρατος δέ, ἢ Φιλέταιρος, ἐν Ἀντύλλῳ·
Βυζάντιόν τε τέμαχος ἐπισεσμυχισμένον(?),
σαπέρδιά θ' ὑπογάστρια παρεστάλη(?).
ἢ τραγίδιον(?)
Ἀλλ' εὐριάζειν(?) παρ' ἀνδρός, ὥσπερ ἡ θεά.
Ταριχοπώλης πάνυ καλὸς δὲ κἀγαθός,

Ἁλιεία ἐν Βυζαντίῳ.

Θύννοι

Θύννον μέγαν, ἄξιον δραχμῆς, δυοῖν Αθην.
ὀβολοῖν· ὃ δ' εἰ σὺ ἂν καταβάλοιμεν πέτραν Δειπνοσ.
θήραν καθεστῶτες, τοῦ δώδεκα δ'
ὑπερκεμένη γάρ ἐστιν.

Δίφιλος δ' ὁ Σίφνιός φησι· "Τὰ ταρίχη τὰ ἐκ τῶν θαλασσίων καὶ λιμναίων καὶ ποταμίων γινόμενα ἐστιν ὀλιγότροφα, ὀλιγόχυμα, καυσώδη, εὐκοίλια, ἐρεθιστικὰ ὀρέξεως. κράτιστα δὲ τῶν μὲν ἀπιόνων, κύβια καὶ ὡραῖα, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια γένη· τῶν δὲ πιόνων, τὰ θυννεῖα, καὶ κορδύλη. τὰ δὲ παλαιά, πρόσφατα καὶ δριμύτερα, καὶ μάλιστα τὰ Βυζάντια. τὸ δὲ θύννιον, φησί, γίνεται ἐκ τῶν μεγάλων πηλαμύδων, ὧν τὸ μικρὸν ἀνάλογον τῷ κυβίῳ, ὅ ἐστι καὶ τὸ ὡραῖον. §XCII

Ἁλιεία ἐν Βυζαντίῳ

θύννος Βυζάντιον. θυννίς.

Ἀρχέστρατος δέ φησιν . . — Ἀθην. Δειπνοσοφισταί

. . . . . — Βιβλ. VII.

„Ἔστι δὲ γενναῖος Βυζαντίῳ, ἔνθα καρύχῳ. — LXIII

ἐν Σικελίᾳ τε κλυτῇ νήσῳ Κεφαλοιδὶς ἀκτὴ

πολλῷ τῶνδε τρέφει θύννους καὶ Τυνδαρὶς ἀκτή. — σελ. 102-3.

θυννίς. Τοῦ ἄρρενος ταύτην φησί διαφέρειν ὁ Ἀρι- — LXVII.

στοτέλης τῷ ἔχειν ὑπὸ τῇ γαστρὶ πτερύγιον . . . — σελ. 108-9

Ἀριστοτέλης δέ, ἐν τῷ περὶ ἰχθύων, ἀγελαῖον καὶ ἐπι-
θαλάσσιον εἶναι τὴν θυννίδα. Ἀρχέστρατος δ', ὁ κίν-
θυς, φησιν·

Καὶ θύννης γραῖαν ἔχειν, τὴν θυννίδα φημὶ
τὴν μεγάλην, ἧς μητρόπολις Βυζάντιον ἐστιν.

Καὶ Ἀντιφάνης ὁ ἐν Παιδεραστῇ· — σελ. 110.

Τῆς δὲ βελτίστης νεαρᾶς
θυννάδος Βυζαντίας
τέμαχος ἐν θρίοις γαστρὸς
κρύπτεται γεγάστρωσαι.

Βυζάντιον (Ξιφίας) Σκάρος.

XCVI. Ἀρχέστρατος δὲ φησιν.

Σελ 152. „Ἀλλὰ λάβε ξιφίου τέμαχος Βυζάντιον ἐλθὼν
οὐραίου αὐτὸν τὸν σφόνδυλον. ἔστι δὲ κεδνὸς
κἀν πορθμῷ πρὸς ἄκραισι Πελωριάδος προχοαῖσι.

CXIII Σκάρος.

Σελ 174 ... Ἀρχέστρατος δ' ἐν τῇ Γαστρονομίᾳ.

Καὶ σκάρον ἐν πόντῳ Καλχηδόνι τὸν μέγαν
ὄπτα,
πλύνας εὖ. χρηστὸν δὲ καὶ ἐν Βυζαντίῳ ὄψει,
καὶ μέγεθος κυκλίᾳ ἴσον ἀσπίδι νῶτα φοροῦντα.
Τοῦτον ὅλον θεράπευε τρόπον τοιόνδε· λαβών νιν,
ἡνίκ' ἂν ἐν τυρῷ τε καὶ ἐλαίῳ πάντα πυκασθῇ,
κρίβανον εἰς θερμὸν κρέμασον, κἄπειτα κατόπτα.
πάσσειν δ' ἁλσὶ κυμινοτρίβοις καὶ γλαυκῷ ἐλαίῳ,
ἐκ χερὸς καταχεύων θεοδέγμονα πηγήν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

« . . θαυμαστοὶ δ' εἰσὶ τῶν κεστρέων οἱ περὶ Ἄβδηρα ἁ- Αθην. 307
λισκόμενοι, ὡς καὶ Ἀρχέστρατος εἴρηκε (fr. 26 R.) δεύ-
τεροι δὲ οἱ ἐν Σινώπῃ. 78. καλοῦνται δ' οἱ κεστρεῖς
ὑπό τινων πλῶτες, ὡς φησι Πολέμων ἐν τῷ περὶ τῶν
ἐν Σικελίᾳ ποταμῶν (fr. 82 Pr.).

Σημ. αντιγρ. στα δύο Κεστρεύς ο Αθήναιος. έχει σημειωμένε
να πάρει ελογχίμους αυτόθι σελίδας.

87. . . θαυμαστὸν δ' εἶναι λέγει τοὺς περὶ Ἄβδηρα ἁ- „ 118.
λισκομένους κεστρεῖς (ὁ Δωρίων), μεθ' οὓς τοὺς περὶ Σι-
νώπην, τοὺς ταριχευομένους εὐστομάχους ὑπάρχειν. »

Ἄγρα.

37

Ἄβδηρα. Κεστρεύς. Σηπία.

« θαυμάζω δ᾽ εἰσὶ τῶν κεστρέων οἱ περὶ Ἄβδηρα ἁλισκόμενοι, ὡς καὶ Ἀρχέστρατος εἴρηκε, δεύτεροι (δ᾽ εἶναι) οἱ ἐν Σινώπῃ. — Ἀθην. Δειπνοσ. Βιβ. VII LXXVII σ. 123

Σηπία. « ὁ δὲ γλυκυπαθέστατος Ἀρχέστρατος φησὶν « Σηπίας Ἀβδήροις τε Μαρωνείᾳ τ᾽ ἐνὶ μέσσῃ » — αὐτόθι LXXIV σ. 130

Κεστρεὺς ὁ ἐκ γένους ἰχθύων [illegible] capito vel cephalus. β) ὁ [illegible] [illegible] φασὶ τῶν κεφάλων. ὁ Ἀριστοτ. ἐν 5.Ζ. [illegible] [illegible] φασὶ γίνεσθαι δὲ τὰ [illegible] ἀπὸ [illegible] 5.Ζ. 8.2. δ) ὁ [illegible] 5.11. [illegible] Κορ. ἐν σημ. εἰς Ξενοκρ. σ. 88. ἰχθὺς [illegible] καὶ [illegible] τοῦ [illegible] [illegible] [illegible]. γ) ὁ [illegible] ἀθροισ. 297. δ) ὁ [illegible] 5.11. ε) ὁ χελλών (χελών) 5.11. ζ) ὁ κέφαλος. 8.2. ὁ δὲ [illegible] ἐν Ἀθην. 7. 306 λέγει ὅτι τὸ γένος [illegible] [illegible] (ὅθεν παρ᾽ ἡμῖν τὰ [illegible] [illegible] ἢ [illegible]. Κορ. σημ. Ξενοκρ. σ. 89. [illegible] δὲ κέφαλοι, κεστρεῖς, χελλῶνες, [illegible] ἄλλοι δὲ ἄλλα εἴδη ἀναγράφουσιν περὶ ὧν ἰδὲ Κορ. ἐν σημ. εἰς Ξενοκρ. σ. 87-89. Κεστρεῖς οἱ Ἀθηναῖοι [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. Ἡσυχ. — Λεξ. Ελ. Σκαρλάτ.

Ἀγρα.

Τάριχοι Βόσπορος. Πηλαμύς.

.. Ευθύδημος περί της Ομολογίας ο καλος Ευηρατος Αθηναίος μηδέν, καθά δε Αρχέστρατος εν ταις καλαις υποθήκαις περί των εν Βοσπόρω ταρίχων φησίν.

" Βοσπόρου εκπέμψαντα τα λευκότατ᾽ αλλά
προσέστω
μηδέν επί στέρεας σαρκός Μαιώτιδι λίμνη
ιχθύος αυξηθέντος, όν εν μέτρω ου θέμις ειπείν.

Δειπνοσοφι-
σται. Βιβ. VII.
XXI σελ.

Πηλαμύς. LIX σελ 170.

.. Μνημονεύει αυτών και Σώπατρος εν Φοινίκι.

" Ενθ᾽ η πάρακος πηλαμύς χρηματίζεται,
σάρκινος Ελλησπόντου· ωραία θέρους
τω Βοσπορίτη ταύτα γαρ δαιτύμονα.

Αλιεία.

Ιχθύες.

Αυία. όρα Βυζάντιον — Αθην. Δειπνοσοφισταί.

Εγχέλεις .. Σθρυμών. η εγχέλεις. ..

Θύννοι. .. Βυζάντιον ..

Κεστρεύς .. Άβδηρα. ..

Μυς. . Αίνος.

Πηλαμύς. . Ελλήσποντος Βόσπορος ..

Πηλύσσου . .. .

Σηπία. .. Άβδηρα, Μαρώνεια. (όρα σηπία). ..

Ύες .. Αίνος. η Πόντος. ..

Θράτται. — Βιβλ VII LXXXVIII σελ 212. ..

Ιχθύων βροχη- όρα Χερρόνησος. ..

Ιχθύες θρεπτ. βουν. όρα Μόσυνον. ..

Αθερίνη αφύη ιχθυς υποχαν ..

Γρίγγαι (οι) η

Κωβιός. θαυμα

Μύγας ιν

Κεβιάς θαιων ;

Σπάρος ;

Αλγίας ;

Χελιδών ;

40

Αθην. Δημοσιογρ.	Καρίς	υπάρχει ;	Αθην
Βιβ. VII	Ψευδής.	γλώσσα ;	
CXXXVIII	Κεραμίδια	εν ;	
Σελ 212	Περιίδιον.	θράκη ;	

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Βυζάντιον. Αλιεία.

θύννος.

« θυννος. τουτον φησιν Αριστοτελης (κ. απ. 598. αβ.) εισπλειν εις τον Πόντον εχόμενον της γης· εν τω δεξιω οφθαλμω βλέπειν, τω γαρ ευωνύμω αμβλυωττειν. έχει δ' υπο τα πτερύγια τον λεγόμενον οίστρον. χαίρει δε αλέα. διο και προς την άμμον πρόσεισι. γίνεται δε εδώδιμος όταν το οίστρο παύσηται. μίσγεται δε μετα την φωλείαν, ως φησι Θεόφραστος, και έως μεν αν έχη μικρα τα κυήματα, δυσάλωτος, όταν δε μείζω γένηται, δια τον οίστρον αλίσκεται. φωλεύει δε ο θύννος καίτοι πολυαίματος ων. Αρχέστρατος δε φησιν. — Αθην. δειπν. Ζ. 301-2

αμφι δε την ιεράν τε και ευρύχορον Σάμον όψη
θύννον αλισκόμενον σπουδη μέγαν, ον καλέουσιν
όρκυν, άλλοθι δ' αυ κήτος. τούτου δε θοώς χρη
ωνείσθαι α πρέπει ταχέως η επι τιμής.. .
έστι δε γενναίος Βυζαντίω εν τε Καρύστω.
εν Σικελών δε κλυτή νήσω Κεφαλοιδις αμείνους

- -

Επισ. αυθ. θύννοι η θυννίδες υπο Αθηναίου γραφόμενα
πρόσθ. πέντε σελίδας.

κ θράτται. ἐπεὶ δ' ἐνταῦθα τοῦ λόγου ἐσμὲν προδιειλέγμεθα. Ἀθην. Ζ.
τε περὶ θριττῶν, φέρε εἴπωμεν τίνες εἰσὶν αἱ παρὰ Ἀρ- 138.
χίππῳ ἐν Ἰχθύσι τῷ δράματι θράτται. καθὰ τὰς συγ-
γραφὰς γὰρ τῶν ἰχθύων καὶ Ἀθηναίων ταυτὶ πεποίη-
κεν (I 684 K). "ἀποδοῦναι δ' ὅσα ἔχομεν ἀλλήλων, ἡμᾶς μὲν
τὰς θράττας καὶ Ἀθερίνην τὴν αὐλητρίδα καὶ Σηπίαν
τὴν Θύρσου καὶ τοὺς Τριγλίας καὶ Εὐκλείδην τὸν ἄρ-
ξαντα καὶ Ἀναγυρουντόθεν τοὺς Κορακίωνας καὶ Κω-
βιοῦ τοῦ Σαλαμινίου τόκον καὶ Βάτραχον τὸν πάρεδρον
τὸν ἐξ Ὠρεοῦ." ἐν τούτοις ἄν τις ζητήσειε ποίας θράττας
παρὰ τοῖς ἰχθύσιν εἶναι συμβέβηκεν ἃς ἀποδοῦναι τοῖς ἀν-
θρώποις συντίθενται. ἐπεὶ οὖν ἴδια καὶ συγγέγραπταί τι πε-
ρὶ τούτου, αὐτὰ τὰ κυριώτατα νῦν λέξω. ἰχθύδιον οὖν
ἐστιν ἀληθῶς ἡ θράττα θαλάττιον. καὶ μνημονεύει αὐτοῦ
Μνησίμαχος ἐν Ἱπποτρόφῳ· ποιητὴς δ' ἐστὶν οὗτος τῆς μέ-
σης κωμῳδίας. λέγει δ' οὕτως (II. 438, 40 K)

μύλλος, λεβίας, σπάρος, αἰολίας
θράττα, χελιδών, καρίς, τευθίς.

Δωρόθεος δ' ὁ Ἀσκαλωνίτης ἐν τῷ ὀγδόῳ πρὸς τοῖς ἑκατὸν τῆς
λέξεων συναγωγῆς θέτταν γράφει, ἤτοι ἡμαρτηκὼς ὡς
περιτυχὼν τῷ δράματι, ἢ διὰ τὸ ἄηθες τοῦ ὀνόματος αὐ-
τὸς διορθώσας ἐξήνεγκεν. ὅμως δ' οὐδ' ἔστι τὸ [της θράττης]
ὄνομα παρ' οὐδενὶ τῶν Ἀττικῶν. ὅτι δὲ θράτταν ἔλεγον
τὸ θαλάττιον ἰχθύδιον καὶ Ἀναξανδρίδης παρίστησιν

Θρᾶττα. Ἁλιεία.

50

Λυκόφρων λέγων ἔθος (II 144 K.).

καὶ προσπαίζειν κορακινιδίοις
μετὰ σπαριδίων καὶ θραττιδίων.

καὶ Ἀντιφάνης ἐν Τυρρηνῷ (II 103 K.)

ὅπου δ' ἁλιεύς ἐστιν. Β. ἓν γὰρ τοῦτο μοι
τὸ λοιπόν ἐστιν., καὶ κακῶς ἀκούομαι.
Β. τί δῆτα τοῦτο; Α. θρᾶτταν ἢ ψῆτταν τιν' ἢ
μύραιναν ἢ κακόν τί μοι δέος μέγα
θαλάττιον . . . κτλ.

θρᾶττα. ἰχθύς. Ἀλιεία.

51

κ θρᾶτται. ἐπεὶ δ᾽ ἐνταῦθα τοῦ λόγου ἐσμὲν προειλέγμεθα. Ἀθην. 2.
τε περὶ θριττῶν, φέρε εἴπωμεν τίνες εἰσὶν αἱ παρὰ Ἀρ- 138.
χίππῳ ἐν Ἰχθύσι τῷ δράματι θρᾶτται. κατὰ τὰς συγ-
γραφὰς γὰρ τῶν ἰχθύων καὶ Ἀθηναίων ταῦτα πεποίη-
κεν (I 684 K). "ἀποδοῦναι δ᾽ ὅσα ἔχομεν ἀλλήλων, ἡμᾶς μὲν
τὰς θρᾴττας καὶ Ἀθερίνην τὴν αὐλητρίδα καὶ Σηπίαν
τὴν θύρσου καὶ τοὺς Τριγλίας καὶ Εὐκλείδην τὸν ἄρ-
ξαντα καὶ Ἀναγυρουντόθεν τοὺς Κορακιωνίους καὶ Κω-
βιοῦ τοῦ Σαλαμινίου τόκον καὶ Βάτραχον τὸν πάρεδρον
τὸν ἐξ ὠρεοῦ." ἐν τούτοις ἄν τις ζητήσειε ποίας θρᾴττας
παρὰ τοῖς ἰχθύσιν εἶναι συνέβη, ἃς ἀποδοῦναι τοῖς ἀν-
θρώποις συντίθενται. ἐπεὶ οὖν ἰδίᾳ μοι ἀναγέγραπταί τι πε-
ρὶ τούτου, αὐτὰ τὰ κυριώτατα νῦν λέξω. ἰχθύδιον οὖν
ἐστὶν ἀληθῶς ἡ θρᾶττα θαλάττιον. καὶ μνημονεύει αὐτοῦ
Μνησίμαχος ἐν Ἱπποτρόφῳ. ποιητὴς δ᾽ ἐστὶν οὗτος τῆς μέ-
σης κωμῳδίας. λέγει δ᾽ οὕτως (II. 438, 40 K)

μύλλος, λεβίας, σπάρος, αἰολίας
θρᾶττα, χελιδών, καρίς, τευθίς.

Διορθῶν δ᾽ ὁ Ἀσκαλωνίτης ἐν τῷ ὀγδόῳ πρὸς τοῖς ἑκατὸν τῆς
λέξεων συναγωγῆς θρίτταν γράφει, ἤτοι ἡμαρτημένῳ
ἐντυχὼν τῷ δράματι ἢ διὰ τὸ αἰνιχθὲν τοῦ ὀνόματος αὐ-
τὸς παρορθώσας ἐξήνεγκεν. ὅμως δ᾽ οὐδ᾽ ἔστι τὸ [τῆς θρίττης]
ὄνομα παρ᾽ οὐδενὶ τῶν Ἀττικῶν. ὅτι δὲ θρᾶτταν ἔλεγον
τὸ θαλάττιον ἰχθύδιον καὶ Ἀναξανδρίδης παρίστησιν

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

θρᾶττα. Ἁλιεία

Λυγκεὺς λέγων ἔθος (II 434 K.).
καὶ συμπαίζειν κορακινιδίοις
μετὰ σπαριδίων καὶ θραττιδίων.
καὶ Ἀντιφάνης ἐν Τυρρηνῷ (II 103 K.)
ὅπου δ' Ἀθηναῖός ἐστιν. Β. ἓν γὰρ τοῦτό μοι
τὸ λοιπόν ἐστι, καὶ κακῶς ἀκήκοα.
Β. τί δ' ἐστὶ τοῦτο; Α. θρᾶτταν ἢ ψῆτταν ἢν ἢ
μύραιναν ἢ κακόν τι [illegible] ἕτερον μέγα
θαλάττιον. "

Αμεια.

Βυζάντιον Ξιφίας Σκάρος.

Αρχέστρατος δε φησιν

« Αλλα λαβέ ξιφίου τέμαχος, Βυζάντιον ελθων — Αθήναιος
ουραίου δ' αυτον τον σπόνδυλον. έστι δε κεδνος — Βιβ. VII. 314.
καν ισθμω προς άκραισι Πελωριάδος προβολαισι. »

« Αρχέστρατος δ' εν τη Γαστρονομία — „ VIII. 320 α
σκάρον εξ Εφέσου ζήτει, χειμωνι δε τρίγλαν
έσθι ενι ψαφαρη ληφθεισαν Τειχιοέσση
Μιλήτου κώμη Καρων πέλας αγκυλομήρων.
καν άλλω δε μέρει φησιν.
και σκάρον εν παράλω Καλχηδόνι τον μέγαν όπτα,
πλύνας ευ. χρηστον δε γ εν Βυζαντίω όψει
και μέγεθος κυκλία ίσον ασπίδι νωτα φορουντα.
τουτον όλον θεράπευε τρόπον τοιόνδε· λαβών νιν,
ηνικ' αν ευ τυρω τ' ελαίω πάντα πυκασθη,
κρίβανον ες θερμον κρέμασον κάπειτα κατόπτα.
πάσσειν δ' αλσι κυμινοτρίβοις γ' γλαυκω ελαίω
εκ χειρος καταχευν θεοδέγμονα πηγήν. »

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Αλιεία.

Σκάρος.

Σκάρος, ου. ὁ· εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, σκάρος διάφορος. Λεξ. Σκ.
τοῦ σκάρου Αθην. 7. 320. Αριστ. Ι Ζ. 2. 17. cantha- Σαυγα-
rus sparus. είτ

ὁ Αθήναιος σημειοῖ ἐκ τῆς Γαστρονομίας τοῦ Αρχεστράτου.

«Καὶ σκάρον ἐν παράλῳ Καλχηδόνι τὸν μέγαν ὄπτα Αθήναιος.
πλύνας εὖ· χρηστὸν δὲ καὶ ἐν Βυζαντίῳ ὄψει,
καὶ μέγεθος κυκλίᾳ ἴσον ἀσπίδι νῶτα φέροντα.
Τοῦτον ὅλον θεράπευε τρόπον τοιόνδε· λαβών νιν,
ἡνίκ' ἂν ἐν τυρῷ καὶ ἐλαίῳ πάντα πυκασθῇ,
κρίβανον ἐς θερμὸν κρέμασον, κἄπειτα κατόπτα.
Πάσσειν δ' ἁλσὶ κυμινοτρίβοις καὶ γλαυκῷ ἐλαίῳ,
ἐκ χειρὸς καταχευάμενος θεοδέγμονα πηγήν»

Περὶ τῆς ἁλιείας τοῦ ἰχθύος τούτου ὅρα Ημερολόγιον Σκόκου τοῦ 1905 σελ. 411-415 πραγματείαν τοῦ Δ. Δραγάτση «Η ἁλιεία τῶν σκάρων ἐν Σίφνῳ ὁ Αμπάνες»

Αγρία.

Αἶνος. Μῦς. ὗς

« Αρχέστρατος δ' ἐν Γαστρονομίᾳ φησὶ (fr. 5..) τοὺς Αθην. δειπνοσ.
μῦς Αἶνος ἔχει μεγάλους, ὄστρεια δ' Ἄβυδος, τὰς ἄρ- 92. d.
κτους Πάριον, τοὺς δὲ κτένας ἡ Μυτιλήνη. »

« Αρχέστρατος δ' ὁ ὀψοδαίδαλος φησὶν (fr.) « 326 f.
ἐν δ' Αἴνῳ καὶ τῷ Πόντῳ τὴν ὗν ἀγόρασε
ὃν καλέουσί τινες θνητῶν ψαμμίτην ὀρυκτήν.
τοῦδε τὴν κεφαλὴν ἕψειν μηδὲν προσενέγκας
ἡδυσμ', ἀλλ' ἐς ὕδωρ μόνον ἐνθεὶς καὶ θαμὰ κινεῖν
ὕσσωπον κατακόψας τρίψας, κἂν ἄλλο τι χρῄζῃς,
δριμὺ ἐπεὶς ὄξος· κᾆθ' ἔμβαπτ' αὐτὸ καὶ ἕλκε
ἔνθους ὡς πνίγεσθαι νωδὸς καταπίνων.
τὴν λαπάραν δ' ὀπτᾶν αὐτοῦ καὶ τἆλλα τὰ ἔργα. »

« Μῦς μυός. τῇ. μύες μῦς. 1) ποντικὸς Λεξ. Σχ. ...
2) μῦς μύας ζωικὸς 3) δὲ ἰχθύας. ἐπειδὴ φασὶ τῆς
φαλαίνης Αριστ. Ισ. Ζ. 3. 12..
... ἐνταῦθα δῆλ. ἐν τῷ Αθηναίῳ στρόμβοι ὀστρο-
γράφων.

Αλιεία.

Μῦς

Καὶ Ἀρχέστρατος ὁ ἐν Γαστρονομίᾳ φησί· Αθην.
Τὴν μῦς Αἶνος ἔχει μεγάλους, ὄστρεα δ' Ἄβυδος. Δειπνοσοφ.
Βιβλ. Γ'
§ XLIV

Μουτζάλες. έλεγον εν Σιρενθίω είδος ιχθύες λίμνης. μεθρυνωσον το χρώμα κάλλον καιμου γ βαλό παχυ

Πέτρεφες αυλέδι ομοίως γίνεται ολείρι.

Ἁλιεία

Δέρκοι. Δέρκων λίμνη. Δέρκων ποταμός.
Δερκανὸς ἰχθύς.

« Εὐθύδημος ἐν τῷ περὶ ταρίχων τὸν δερκανὸν φησὶν ἰ- Ἀθην. δειπν.
χθὺν ὀνομάζεσθαι ἀπὸ Δέρκωνος τοῦ ποταμοῦ, ἀφ' οὗ- γ΄. 118 b.
περ καὶ ἁλίσκεσθαι καὶ ταριχευόμενον εὐστο-
μαχώτατον εἶναι. Δωρίων δ' ἐν τῷ περὶ ἰχθύων
τὸν [πετρῖνον] λεβίαν ὀνομάζων φησὶ λέγειν τινὰς
ὡς (ὁ) αὐτός ἐστι τῷ δερκανῷ, τὸν δὲ κορακῖνον ὑ-
πὸ πολλῶν λέγεσθαι σαπέρδην καὶ εἶναι κρά-
τιστον τὸν ἐκ τῆς Μαιώτιδος λίμνης. »

Σημ. αὐτογ. ἂν ἢ ὁ Εὐθύδημος τὸν Δέρκωνα πο-
ταμὸν ὀνομάζει ἢ ὄχι λίμνην ἐν ἄλλοις φαίνεται ὅ-
τι ἀντὶ λίμνης ἔγραψε ποταμὸν ἢ τὸν ἐς τὴν λί-
μνην ῥιπτόμενον ποταμὸν ἐσφαλμένως ἢ ὅπερ
τὸ λ. ἐναλλάσσεται πολλάκις με τὸ ρ. ἢ ὅτι ἡ νῦν
λίμνη τῶν Δέρκων ἀπὸ τοῦ Δέρκωνος ποτα-
μοῦ οὕτως ὠνομάσθη. καθόσον μάλιστα ἐγὼ τουλάχιστον
δὲν γνωρίζω ἄλλοθι οὐ ποταμὸν Δέρκωνα.

Ἑλλησποντίας ἁλιεία.

Πηλαμύδες

Ἀθην. δειπν. Ζ. 319. a. « Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσιν (fr. 460) μνημονεύει αὐτῶν,

ἔνθ' ἡ πάροικος πηλαμὺς χειμάζεται,
τὸν Ἑλλήσποντον, ὡραία θέρους
τῷ Βοσπορίτῃ· τῷδε γὰρ θαμίζεται.

Φρύνιχος ἐν Μούσαις μνημονεύει.
Ἀριστοτέλης δ' ἐν πέμπτῳ ζῴων μορίων (543 b. 2) « αἱ πηλαμύδες, φησί, καὶ οἱ θύννοι τίκτουσιν ἐν τῷ Πόντῳ, ἄλλοθι δ' οὔ. »

Β'. 12 d. « Λύσανδρος δ' ὁ Δ[illegible] Ἑλλησπόντῳ φησὶ [illegible] γίνεσθαι [illegible] . »

Ἑλλήσποντος. Ἀλιεία [?]

Ἀθηναῖοι κύριοι αὐτοῦ. πλατύς. ἰχθυόεις. ἀστακοί. πηλώδης [?].

« μετὰ δὲ τὴν ῥώμην κυρίους Ἀθηναίους ποιήσας (ὁ Ἀλκι- Ἀθην. 535 c.
βιάδης) καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου τῶν πεντακισχιλίων Πελοποννησίων ζω-
γρηθέντων [?] ἀνέστρεψεν εἰς τὰς Ἀθήνας. »

« καὶ Πραξαγόρας ὁ Κῷος. Ἀ. 41. b.
τὸν μὲν Ἑλλησπόντου εἶναι λέγων πλατὺν νεαρὸν δὲ θαλ-
ρὸ [?] θρέψαντα γήσαμεν [?] νῆας ἀγχοῦ ὕδατος ημιερότο [?] »

Ἑλλήσποντον δὲ Ὅμηρος ἰχθυόεντα προσαγορεύει. » Α. 9. d.

« εἰσὶ δὲ κρείσσους (ἀγακλειτῶν [?] πάντων ἀρετῇ κράτιστοι Γ. 105 a.
ἐν Λιπάραις πολλοὺς δὲ γ' Ἑλλήσποντος ἀθροίζει.

γίνονται δ' οἱ μὲν κάραβοι ἐν τοῖς τραχέσι καὶ πετρώδεσιν. οἱ " d.
δὲ ἀστακοὶ ἐν τοῖς λείοις, ἐν δὲ τοῖς πηλώδεσιν οὐδέτεροι.
διὸ καὶ ἐν Ἑλλησπόντῳ μὲν καὶ περὶ Θάσον ἀστακοὶ γί-
νονται, περὶ δὲ τὸ Σίγειον καὶ τὸν Ἄθω κάραβοι. »

Αλιεία.

θύννοι   Σκόμβροι   Ελλήσποντος, Βυζάντιον   60

οἱ Ἀθηναῖοι δέ, ὁ χαρίεις, θα ἐξ ἑκάστης πόλεως Ἀθηναίοις ἰδιώματα ὅλως καταλέξῃ   Δειπνοσοφ. Βιβλ. Α' § XLIX

- - - - - - -

ἔρχεσθε δ' ὅλως.

- - - - - - - -

Ἐκ δ' Ἑλλησπόντου σκόμβρους, καὶ πάντα ταρίχη.

θύννων δ' ὡραίων ἐκ Βυζαντίου ἔρχεται χώρη   Βιβλ. Ϛ
καὶ σκόμβρων εὐθύνω δέ, καὶ ἰχθύς ἰλιβάτων.   § LXXXIV.

Αλιφα.

(ὕστερον) Πούλος.

Ἐν δ' Αἴνῳ γ' ἦμι Πούλῳ ἣν ὕν αγόραζε.
Cόρα συνέχεαν. Αἶνος.

Αθην. Δημοσιο
σφραγίδες
Βιζ. VII.
LXXXI
σελ 202

Ταρίχη

Βυζάντιον. Θύννοι ταρίχη

Α

Ἀθην. δειπν. Γ. 116 α.

Εὐθύδημος ὁ Ἀθηναῖος ἄνδρες φίλοι ἐν τῷ περὶ ταρίχων Ἡσίοδόν φησι περὶ πάντων τῶν ταριχευομένων ταῦτ' εἰρηκέναι.

ὄμφακες (αἰὲν) πρῶτον στόμα κάμπτεται αὐτὸ καὶ θρᾳκῆς
γναθμὸν (ἐν) ποδαλοντο δυστήνοις ἰχθυοβόλοις
οὓς ὁ ταριχεύσας ἀδὲ Βόσπορος, αἱ δ' ἐπίμαστρα
τμήγοντες τεμάχεα ταρίχη θευλέονται.
καὶ μὴν οὐκ αἰγὲς ἀνηβοσκόμενος ὀξυρύγχου
ὃν γ' ὅρον ἡ λεπτὴ τῆς Θρήκης ἐπωπίσσουσιν
θύννου δ' ὡραίου Βυζάντιον ἔσχετο κεῖθεν
ἢ σπάρον βυθίων τε καὶ ἰχθυάδα λιπαρὰ θέσθω
ἢ Πάριον κεστρὸν ἀνδρὶ θέρμος σὺ πορίχνῃ
Ἰόνιον δ' ἀκτὴ φέρει Θαλάσσιον αἶγα
Βρέττιος ἢ Καμπανὸς ἢ καὶ Ἰάδειον Ταραντῖνος
ὀρχεῖται ἔργματα, τὰ δ' (ἐν) σκόρπιον ἐδεῖνα
ἀμφοτέρας δεικνῦσιν ἐπ' ὀμφαλὸν ὄπισθεν.

Ταῦτα τὰ ἔπη ἐμοὶ μὲν δοκεῖ τινος μαγείρου εἶναι μᾶλλον ἢ τοῦ μουσικωτάτου Ἡσιόδου. πόθεν γὰρ εἰδέναι δύναται Πάριον ἢ Βυζάντιον, ἔτι δὲ Τάραντα καὶ Βρεττίους καὶ Καμπανούς, πολλοῖς ἔτεσι τούτων πρεσβύτερος ὤν; δοκεῖ οὖν μοι αὐτοῦ τοῦ Εὐθυδήμου εἶναι τὰ ποιήματα. καὶ ὁ Δεινοσοφιστὴς ἔφη· ὅπου μὲν ἴσθι τὰ ποιήματα, ὦ ἀγαθὲ Λεωνίδη, ὑμῶν ἴσθι κρίνειν τῶν δοκιμωτάτων γραμμα-

ἐπεὶ δὲ καὶ περὶ ΤΑΡΙΧΩΝ ἐστὶν ὁ λόγος, περὶ ὧν οὐδὲ γε παροιμίας μνήμης ἠξιωμένης ὑπὸ τοῦ Σοφίλ- 67
ου Κλεάρχου·

σαπρὸς τάριχος τὴν ὀρίγανον φιλεῖ,

ἔρχομαι καὶ αὐτὸς λέξων τι περὶ αὐτῶν, τὰ δὴ τέχνης. 85
Δίφιλος μὲν ὁ Καρύστιος ἐν τοῖς ὑπομνήμασι γεγραμμένοις τῶν ταρίχων φησὶ τῶν ἀκινήτων κράτιστα εἶναι τὰ ὡραῖα, τῶν δὲ πιόνων τὰ θύννεια. Ἱκέσιος δ' ἱστορεῖ οὐκ εἶναι εὐστομάχους ...... οὔτε ...... τὰς οὔτε τὰ ὡραῖα, τὰ δὲ νεώτερα τῶν θυννείων τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν ἔχειν τοῖς κυβίοις μεγάλην τε εἶναι διαφορὰν πρὸς πάντα τὰ ὡραῖα ...... ὁμοίως δὲ λέγει καὶ τῶν Βυζαντίων ...... πρὸς τὰ ἀφ' ἑτέρων τόπων λαμβανόμενα καὶ οὐ μόνον θυννείων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἁλισκομένων ἐν Βυζαντίῳ. Τούτοις προσέθηκεν ὁ Σφίδος δῆλον. Ἀρχέστρατος μὲν ὁ σοφώτατος τὴν οἰκουμένην γαστρὸς ἕνεκα καὶ τῶν ὑπὸ τὴν γαστέρα φησί (fr. 52 Ri)·

ἢ Σικελοῦ θύννου τέμαχος (φαγε ....)
τμηθὲν ὅτ' ἐν βίκοισι ταριχεύεσθαι ἔμελλεν.
σαπέρδη δ' ἐκείνων κλαίειν μακρά, Ποντικῷ ὄψῳ,
καὶ τοὺς αὐτὸν ἐπαινοῦσιν. παῦροι γὰρ ἴσασιν
ἀνθρώπων ὅτι φαῦλον ἔφυ καὶ ἀναιδὲς ἔδεσμα.
ἀλλὰ τριταῖον ἔχειν σκόμβρον, πρὶν ἐς ἁλμυρὸν ὕδωρ
ἐλθεῖν, ὀμφάκινον, ἐκτὸς νέον, ἡμιτάριχον.
ἂν δ' ἔλθῃς ἱερὸν Βυζάντιον εἰς πόλιν ἄστυ
ὡραῖον φαγέ μοι τέμαχος πάλιν· ἔστι γὰρ ἐσθλὸν
ἢ μαλακόν.

Τάριχες

Ἀθην. Δειπν. 3. 118. d.

"ἀλλὰ μὴν καὶ Ἀντιφάνης ὁ ποιητὴς ἐν Δευκαλίωνι τάριχον ἐνθάδε μέμνηται (II 43K)

τάριχος ἀνταῖον εἴ τις βούλεθ' ἢ
Γαδειρικόν, Βυζαντίας δὲ θυννίδος
εὐφροσύναις ὀσμαῖσι χαίρει.

καὶ ἐν Παρασίτῳ (ib. 87)

τάριχος ἀνταῖον ἐν μέσῳ
σαπρόν, ὀρόγκινον, θερμόν.

Νικόστρατος δὲ ἢ Φιλέταιρος ἐν Ἀντύλλῳ (II 220K)

Βυζάντιόν (τε) [illegible] ἐστεναγμένον,
Γαδειρικὸν δ' [illegible] [illegible] παρεισίτω
[illegible] ὀφρύγδαν.

ἂν ἐσθίωμεν παρ' ἀνδρός, ὃν γῆ καὶ θεοί,
ταριχοπώλου πάνυ καλοῦ τε κἀγαθοῦ
ζητοῦν μᾶλλον, ἄλλον ὀβολοῦ δραχμῆς, δυεῖν
ὀβολοῖν, ὃν οὐκ ἂν καταφάγοιμεν ἡμερῶν
τριῶν ἂν ἐσθίοντες οὐδὲ εἴκοσιν.
ὑπερμεγέθης γὰρ ἐστιν."

Σηπία. Ἁλιεία.

ὁ δὲ πολυμαθέστατος Ἀρχέστρατος φησιν — Ἀθην. Δειπν.
„ Σηπίαι Ἀβδήροις τε Μαρωνείᾳ τ' ἐνὶ μέσσῃ — Β. VII
CXXIV σ. 190.

Θηρακοδέρμων.

Ἀθην. δειπνοσ. Ζ. 326 c. d. Τευθίς. Ἀριστοτέλης φησὶ καὶ ταύτην τῶν συναγελαζομένων ἔχειν δὲ τὰ αὐτὰ τῇ σηπίᾳ, τὸν τῶν ποδῶν ἀριθμόν, τὰς προβοσκίδας, τῶν δὲ ταύτης ποδῶν οἱ μὲν κάτω μικροί εἰσιν, οἱ δ' ἄνω μείζους· καὶ τῶν προβοσκίδων ἡ δεξιὰ παχυτέρα, καὶ τὸ ὅλον σωμάτιον τρυφερὸν καὶ προμηκέστερον· ἔχει δὲ καὶ θολὸν ἐν τῇ μύτιδι οὐ μέλανα ἀλλ' ὠχρόν· καὶ τὸ ὄστρακον μικρὸν πάνυ καὶ χονδρῶδες.

Τεῦθος. ὁ δὲ τεῦθος μόνῳ διαφέρει τῷ μεγέθει· γίνεται δὲ καὶ τριῶν σπιθαμῶν· τὸ δὲ χρῶμά ἐστιν ὑπέρυθρος· καὶ τῶν ὀδόντων τὸν μὲν κάτω ἐλάττονα ἔχει, τὸν δὲ ἄνω μείζονα, ἀμφοτέρους δὲ μέλανας καὶ ὁμοίους ῥύγχει ἱέρακος. ἀνασχισθεὶς δὲ κοιλίαν ἔχει ὁμοίαν ταῖς ὑείαις. ἐν δὲ ε' μορίων βραχύβια φησὶν εἶναι τὸν τεῦθον καὶ τὴν σηπίαν. Ἀρχέστρατος δὲ ὁ πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν διὰ γαστριμαργίαν περιελθών φησιν.

Τευθίδες ἐν Δίῳ τῆς Πιερίας παρὰ χεῦμα
Βαφύρα· καὶ ἐν Ἀμβρακίᾳ παμπληθεῖς ὄψει.

Λεξ. Ἑλ.-Σαν. Τευθὶς εἶδος η. θαλάσσιον ζῶον ὡς ἡ σηπία loligo κοινῶς καλαμάρι.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀγρία.

Σιτάλκης Ἑλλήσποντος.

Ὅτι Ἀθηνάτης ὤν, ὁ χαρίεις, θα ἐξ σπάρτης πόλει Ἀθηναίων
ὡς ἰδιώτατα ὅλῳ καταλέγει. — Ἀθήναιος Δειπνοσοφισταί.
ἐξ Ἤλιδος κάγχρυς, ἐξ Ἄργους λέβης — Βιβλ. Α'
. . . . . . — § XLIX

ἔρυθρος δ' ὅλος

. . . . . .

ἐκ δ' Ἑλλησπόντου σκόμβροι, καὶ πάντα ταρίχη

. . . . . .

ἢ παρὰ Σιτάλκου ψώραν Λακεδαιμονίοισι
ἢ παρὰ Περδίκκου ψεύδη ναυσὶν πάνυ πολ-
λαῖς.